

Тема номера: Межі влади II

РЕДАКЦІЯ VERBUM

25 ВЕРЕСНЯ 2019

Шановні читачі! В одному з попередніх номерів уже ішлося про владу та її межі – але важливість цієї теми спонукає ще раз до неї повернутися. Сьогодні ми стаємо свідками (і, на жаль, часто учасниками) кризи розуміння влади, як у світському просторі, так і в релігійних спільнотах. Проблему поглиблює те, що кожне з нас так чи інакше належить до якихось владних структур: чи в ролі підвладних, чи в ролі тих, що владою наділені. І якщо не усвідомлювати, як мала би працювати влада, можна почати вимагати від людей на керівних посадах того, відповідальність за що лежить на нас самих, чи, навпаки, не помітити, як очільник перетворюється на узурпатора.

Джерело: Rob Oo, статуя імператора Костянтина

У першому тексті випуску Олексій Браславець знайомить нас із базовими категоріями римського права, яке виразно розмежовувало різні аспекти державної влади. Ґрунтуючись на розрізненні влади-*potestas* і влади-*auctoritas*, католицьке канонічне право пропонує раціональний погляд на те, що таке влада й кому скільки її належить. Для нього «важлива не потенційна спроможність вдатися до владних повноважень, а авторитетність і здатність словом санкціонувати й легалізувати певні дії – інакше кажучи, не право сили, а сила права».

Згідно із католицьким віровченням Папа Римський є суб'єктом вищої юрисдикції та носієм активної непомильності Церкви. Але ця влада окреслена обрисами самої Церкви. Павло Недашківський, звертаючись до догматичного вчення I Ватиканського Собору та сталої канонічної традиції, розповідає про зв'язок між вірою Церкви та владою Папи, що визначає межі його правового імунітету.

Буремний початок минулого століття став приводом серйозно замислитися про зв'язок між індивідуальним життям і вимогами спільного блага. Украй цікаві плоди такі роздуми дали в середовищі французького католицького літературного відродження, представники якого

добре розуміли, що неможливо відділити творчість, хай яку художню, від громадянського політичного життя. Галина Помилуйко розповідає про шлях Жоржа Бернаноса, талановитого автора та глибоко побожного католика, до осмислення громадянської війни в Іспанії.

Юлія Карпицька в рецензії на фільм «Колонія “Дігнідад”» також говорить про історію – чилійську. Поселення, про яке йдеться у стрічці, заснував колишній медик вермахту Пауль Шефер для релігійної спільноти, у якій був лідером і законодавцем; а в 1970-х роках воно слугувало ще і як в'язниця, куди таємна поліція звозила супротивників режиму Августо Піночета. У центрі сюжету – молода пара: його ув'язнюють у колонії за опозиційні плакати, вона ж вступає до секти Шефера, щоб знайти й визволити коханого. Проблема цього плану, щоправда, в тому, що людина, потрапивши до колонії – байдуже, добровільно чи ні, як вірянин чи як в'язень, – уже не має права її покинути.

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in </home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php> on line **284**